

Per què cal un exèrcit en una Catalunya independent si ens preparem per viure en pau?

Eduard Vinyamata

Opinar és molt fàcil, però construir una nació pacífica i segura exigeix, com en tot, coneixements i una pràctica sobre el que significa realment la guerra i el conflicte. Aquells que somien que Catalunya hauria de disposar d'un exèrcit els convido a viure la guerra de veritat, a viure el seu mes de vacances en alguna regió on hi ha combat per poder sentir la violència, el patiment de la guerra, la destrucció i la por... I la inutilitat de la guerra real.

Evidentment que **aquesta Catalunya en construcció ha de disposar d'aquelles organitzacions que garanteixin la seguretat**. Un exèrcit no convencional, com diu el president Puigdemont, o una Agència de Seguretat Nacional com prefereixo anomenar, però de cap manera un exèrcit convencional. Bona part de les garanties de seguretat corresponen a la policia, en especial si disposa d'unitats d'intervenció contraterrorista. D'altra banda, **la diplomàcia i la cooperació internacional ens asseguraran davant de conflictes d'àmbit internacional**. No la diplomàcia tradicional dels estats ni de la cooperació com a sistema per introduir-se en mercats potencials. Em refereixo a l'anomenada **Diplomàcia Ciutadana** com la que practiquen ONG com International Alert, International Crisis i formes de cooperació humanitària allunyades dels interessos comercials.

La història militar ens diu que el que guanya una guerra és aquell país o exèrcit que disposa dels mitjans de combat més innovadors o efectius. Quan va aparèixer l'artilleria, la cavalleria i la infanteria van començar a perdre les batalles; de manera similar a quan va integrar-se l'aviació; llances i fletxes, tot i ser mortals, van ser superades per les armes de foc. Avui les "armes" més efectives son l'anàlisi estratègic, la intel·ligència fonamentada en el coneixement científic sobre els conflictes (la Conflictologia), el coneixement de les seves causes i els actors dels mateixos, l'ús d'Internet, així com la cooperació pel desenvolupament i la diplomàcia ciutadana. **L'ús d'armament convencional genera més inseguretat i nous conflictes**. La indústria armamentística ha de renovar-se i transformar-se en una indústria de seguretat pacífica.

Catalunya no vol enemics. **Espanya no és enemiga, és aliada** com ho són també la resta de països de la Unió Europea, a més d'altres, fins que es demostrï el contrari. No comencem per generar inseguretat i enemics allà on no existeixen. Evidentment que podria donar-se el cas de grups d'extrema dreta nacionalista espanyolista que podrien protagonitzar agressions puntuals, però això és competència de la policia com també ho és la repressió de la corrupció i el crim organitzat. També podrien produir-se actes terroristes per part d'Estat Islàmic, però en això també la policia ha demostrat estar capacitada per impedir-ho. I en aquest sentit, la diplomàcia de la Generalitat amb relació a les comunitats catalanes musulmanes també dóna els seus fruits. Els cossos de protecció civil cal que siguin millorats davant de riscos i amenaces importants.

La participació en organismes com l'OSCE (Organització per a la seguretat i la cooperació europees), Europol i Interpol i la federació de sindicats europeus policials i altres, així com especialment en el projecte europeu de creació d'un Cos Civil no armat per a la pau i la cooperació per intervenir en conflictes armats arreu ens aportaria garanties de seguretat sense caure en la simplificació que un exèrcit convencional aporta una falsa i perillosa seguretat. La creació d'aquest cos va ser aprovada pel Parlament europeu encara que de moment no s'ha fet realitat. Que Catalunya tingui la iniciativa de fer-ho serà un encert que ens situaria al capdavant de l'acció

internacional en aquest camp.

Catalunya és el precedent històric d'èxit amb **Pau i Treva** un moviment social que va trobar solució en una època insegura i caòtica sense l'ús de la força ni cap mena de violència i que, finalment, va ser el fonament en la creació de la Generalitat de Catalunya. **Pau i Treva és l'exemple històric que ens demostra que no ens cal exèrcit per viure en llibertat i seguretat.**

No fa gaire, un coronel del Estats Units, amb anys d'experiència en combat, estudiant del curs per a militars i policies co-organitzat amb UNITAR pels "Cascos Blaus" en missió en zones en guerra, em deia que les tècniques de "combat" no violent que oferia el màster haurien de ser dins la programació de les acadèmies militars. Aquest és un exemple entre molts altres., de professionals militars amb experiència de combat arreu del mon, no simplement teories i hipòtesis.

Avui, moviments constitucionalistes catalans com "Constituïm" i Estat de Pau ens mostren el mateix camí. Catalunya nació de pau, sense exèrcit però si amb garanties de seguretat, una seguretat fonamentada en la llibertat, la justícia social, la diplomàcia, la cooperació i la No Violència. I ens demostra, a més, que això es pot fer ara mateix, sense esperar la independència perquè, justament, fer-ho, és la demostració clara que l'autodeterminació és la que ens porta a la sobirania del poble i a la independència.

*La frase del títol parafraseja una afirmació de John Adams, segon president dels Estats Units.

Eduard Vinyamata és doctor en Ciències Socials i Conflictòleg. Té experiència pràctica en intervenció pacífica en conflictes armats i criminalitat i ha estat professor de conflictologia a cossos militars i policies de diversos països durant dues dècades.